

הלכות שבת סימן שרד

הגם ויס (ו) מקילין (כו) אף לשאינה מעורבת (סמ"ג וסנהוט מרדכי) : יא ק"א וכל הצלה שאמרנו היא לחצר ומבוי הסמוכים לר"ה וגם אינם מקורים דמי לר"ה ובשושם הכי אין מתירין להציל אלא מזון שלש סעודות וכרים הצריכים (כו) אבל לבית אחר שעירב עמו יכול להוציא כל מה שירצה יואף לחצר לא אמרו אלא לחצר חבירו אבל לחצר שרו (כה) שא"צ עירוב יכול להוציא כל מה שירצה (כמ) שרי"א שאין חילוק : יב (ל) הכל כתבי הקדש (לא) מצילין (יא) מאידנא מפני הדליקה וקורין בהם אפילו כתובים בכל לשון (לב) ביאפילו כתובים כהם ובסיקרא (פי) מיני לבעוטים ובכל דבר (לג) יזון מטבע ברכות שטבעו חכמים מצילין אותם מן הדליקה ומכל מקום התורפה (פי) מקום מגולס וספקר) יזון תרגום שכתבו עברי (לד) כגון יגר שהדותא וכדנא היטרון להון ועברי שכתבו

ק טור בשם בעל המרומות ר גס זס כס כבעל המרומות ש טור לעמו זכ"כ סכ"ז בשם הרמב"ן ה שבת קע"ז א תוספות והר"ם והמרדכי זכ"ס ב שם בעל המרומות ג כה"א"ש והמרדכי והר"ן שם זכ"ס ד כה"א"ש

באר היטב

להליל פ"י אינו יהודי כמ"ס סכ"ו ב"ה. ועיין בה"מ סי' רנ"ט וסי' ע"ח דדינא דמלכותא דלא מהאי יאוש ואפשר דהכא שאני כיון שאמר היינו לכם מ"א ע"ס (י) מקילין. דוקא במלבושים אבל לא בחולין ב"ה וי"ל דה"ה כלי תשמשו אסור וכ"כ במ"ג

משנה ברורה

תורה שכתב אין כותבין אלא כתב אשורית [הוא הכתב של ס"ת] ובלש"ק ותורה שבע"פ [היינו הש"ס וכל הספרים] אסור לכתוב אלא קורין אותם כע"פ ואם שינה הן תורה שכתב (כד) שכתב שלא כדין שכתבו או בלשון או א"ס כתב שבע"פ אין קורין בהם ונס אין מצילין אותם בשבת מפני הדליקה (כה) דאסור לעלמס כלל אבל האידנא דכתיב ליתא כי נחמטט הדעת והוכרזו הותר לכתוב תורה שבע"פ כדי שלא ישכחו ונס (כה) בכל כתב ולשון וגם תורה שכתב בכל לשון (כו) ובכל כתב כדי שיבינו להם את דברי התורה כי אין הכל בקיאין בלשון הקודש ומסמכו כל זה על מה דכתוב עת לעשות לה' הפרו תורתך ולכן קורין בהן ומצילין אותן מפני הדליקה בשבת. וספרים שלנו שכתובים בלשון של כותים ומלא אלא יש להסתפק (כז) אם עשויים גניזה דהא לא שרי לכתוב בלשון אחר וככתב אחר אלא תאסור עת לעשות לה' ולהם מי התיר ועיין במ"א שהאר"ך עוד בזה : (לב) ואפילו כתובים כהם וכו'. קאי אכתובים בכל לשון אבל אם היו כתובים התנ"ך בלש"ק לא הותר לקרות בהן או אם היו כתובים שלא בדיו מדמינא נר"ך לכתוב התנ"ך בלשון הקודש וכו' ויהי דהותר שחר לשון משום עת לעשות לה' כנ"ל אבל לגנות מדיו לא הותר דקל להשיג דיו [מ"א בס"ג] וכו' הוא רק לענין לקרות בהם אבל לענין הגלה מפני הדליקה (כח) וכן לענין גניזה הוא אפילו אם כתובין בהם ובסיקרא [מ"א] זכ"ס [א] : (לג) וכן מטבע ברכות. שכתב (כס) הותר לכתוב בזמנינו ולכרך ולהתפלל כס משום עת לעשות לה' וע"כ ממילא נר"ך להגילס מן הדליקה (ל) וגם טעוים גניזה בחול שלא יהיו מונחים במקום הפקר : (לד) כגון יגר שהדותא. האמור בתורה ור"ל שהגילס בחול התיבות התשכון של פ"ה אותיות וכדלקמיה דעל אלו התיבות בלבד ח"ל להגילס מן הדליקה אפילו לא התיקם לעברי [גמרא] :

בין הגלה דמזון ג' סעודות וכלי תשמישו ובין הגלה דמלבושים ואע"ג דפסק לעיל בסיומן ש"א סל"ג דמותר ללאת בשני מלבושים זה ע"ג זה משום דדרך מלבוש הוא הדא כיון דבהגלה קספיק חיישי שפי דמינאי שהוא שבת ויבוא לככות והיש מקילין לא ס"ל המי סברא דהמירר במלבושים בזה שפי מבעלתא ולהכי מקילין (יד) ואמלבושין קיימו אבל לענין מזון ג' סעודות או כלי תשמישין גס הם. ס"ל דדוקא דמעורבת שרי (טו) והמלבושים שמתירין דוקא כשהוא לובש אותם דרך מלבוש אבל כשהוא נושא אותם בידו לא עדימי תשאר כלים : (כו) אף לשאינה מעורבת. וה"ה (טז) דאפילו לר"ה שרי כיון שנטאס כדרך מלבוש. והנה כה"ח פסק כדעה הראשונה (יז) אבל כל האחרונים פסקו כדעה זו : (בז) אבל לבית אחר וכו'. ר"ל דכיון שהוא מקורה אינו דומה כלל לר"ה ולית בזה גזירה שמה ויזיל לר"ה ואע"ג דנגמרא נזכר העעס דשמה מתוך טרדת הגלה יבוא לככות ס"ל לדעה הראשונה (יח) דמ"מ לא גזרינן בזה ריקא היכא דאיכא חשש הולאה ג"כ : (כח) שאינה גריכה שיריב. ר"ל (ט) שאין בה דיוורין (כ) ודמי בבית אחד שנטל בה דליקה (כח) שמתיר להוציא מחדר לחדר לבו"ש ולא גזרו בזה : (כמ) וי"א שאין חילוק. ס"ל כיון (כב) דהעעס שמה ישכח ויבוא לככות מה לי חזר ומה לי בית ומה לי אם התגר הוא של רבים או מר של ג' ולמעשה כיון שהוא מלחא דרענא אפטר שיש לסמוך להקל : (ל) על כתבי הקודש. היינו תנ"ך וגמרא וכל הספרים. ותורה שכתב קודמת להליל לתורה שבע"פ ואפילו תורה שבע"פ מושאלים או מושכרים או חס לא יזיל לתורה שבע"פ ויערך לשלם לבעליהם אפי"ה תורה שכתב קודם [א"ר בשם ס"ח]. והגלת המת קודם לספרים [שם] : (לא) מצילין האידנא. הא דוקא בלשון האידנא משום דרנה לסיים אפילו כתובים בכל לשון וכו' וביאור הדבר דהנה מדד הדין

שער הצינ

(ד) בית וט"ו ומ"א ופ"א וכן מוכח מהגרי"א : (טו) מ"א ות"ש : (טז) פ"ו ומ"א והגרי"א ונמ"א שבע דלא פסיקא ליה לפני ר"ה זכ"ס שמו כודאי יש להקל : (יז) ג"ל ופריש וא"ר בשם סלבוט והגרי"א : (יח) פ"ין ככ"ח והגרי"א : (יט) כ"ל שכן הוא פשיטא לדיכ"ס וכן ממילא כח"א ולגאל ק"ח פ"ל כפי"ד דכתב כהעם דכיון שהוא קרוי לו וכו' דלפ"ו אפילו כה"ס ב דיוור נמי ולמה כתב כה"ס שא"ל שירוב ז"ע : (ג) כ"ל להסכים וס"ה דבר : (כה) ס"ג וא"ר : (כז) טור : (כח) דכומטט הותר לכתוב הכל וכדלקמיה וכו' הכל ככלל כתבי הקדש [אחרונים] : (כד) אחרונים וכן מוכח מהרמב"ם פ"ג : (כז) גיטין סמ"ד : (כח) מ"א וגם בכל לשון דהא כה"ס בלשון ארמי : (כו) מ"א פ"ה שתיק מפני שאין בכל לכתוב אשורית ופ"ה שלא פסיקא ליה מירון זכ"כ : (כז) ומה שכתב בהם כה"ג אם יש לחוש לאיכותיהם וכו' פ"ה הוא דהא שטעם הוא בכל לשון. וגם לפני מתיקם הא מוכח דק"ו דאסור לאבדן ביד לבו"ש ויש למגר דוקא ככתב כולו ותדע דהא קי"ל דחזן משכנס שבות מתקין : (כח) פשוט : (כט) כה"ח : (ל) כן איכא כשרי וכו"כ ברעב"ם דתלוי זכ"ס פ"ה אחרונה קט"ו פ"א אפילו לרי"ה דלא יתא לקרות בהן ג"כ טעוים גניזה ואף דכתייבא סבר ד"י דמתיק במקום המורסם וכו' הא ק"ל דסתמא כמתיתין ומתלוקת כתייבא הלכה כסתא מתיתין וי"ש ואחד מתבמי הוא מתין משום דרכי הוא מעריש ע"ש בגמרא :